



HETTY VAN AAR
Superklas

STANDAARD UITGEVERIJ

© 2023 Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Eline en Yelien gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier
Gedrukt in Europa

ISBN 978 90 02 27884 6
D/2023/0034/317
NUR 283



Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Waar blijven ze toch? dacht Ellen. Ze zullen toch niet te laat zijn? De eerste schooldag op hun nieuwe school. Dan sta je toch voor aap als je meteen al te laat komt, met zijn vijven nog wel. Iedereen zou hen aanstaren. Ze kreeg een kleurtje, alleen al bij de gedachte dat ze die volle klas door moest met alle ogen op zich gericht. Niet dat ze zo verlegen was, echt niet. Maar er was nog iets: als je te laat kwam, waren de beste plaatsen al bezet. Grote kans dat alleen de voorste rij nog vrij was. Daar viel het al op als ze een zucht slaakte. Of als ze haar scherm wat schuiner zette om Eline te laten afkijken. Spiekbriefjes kon je helemaal vergeten en briefjes doorgeven ook.

Er was zeker weer iets met Kato. Rugzak of flesje water vergeten of misschien wel haar hoofd



kwijtgeraakt. Ze belde nog maar eens. Voor de derde keer hoorde ze de vrolijke stem van Kato: ‘Hallo, met Kato, ik ben er even niet. Of eh... ik ben er natuurlijk wel, maar niet aan de telefoon.’ Meestal kon Ellen wel lachen om de grapjes van Kato, maar nu niet. Misschien kon ze beter Eline bellen, of Emma of Yelien. Ze kon Kato wel de schuld geven, maar misschien was er iets gebeurd. Een ongeluk of zo. Ze rilde even toen ze terugdacht aan het ongeluk van Eline. Ze schudde zo hard het hoofd dat haar zonnebril op de grond viel. Niet op de stenen, op het gras gelukkig. Ze raapte de bril op en plantte die terug tussen haar haren.

Voor de zoveelste keer tuurde ze in de richting van de zijstraat. Had ze maar ogen op steeltjes, zodat ze om de hoek kon kijken. Telescoopogen. Zou ze nog een keer die kant oplopen? Nog één keer dan?

Het hoefde niet meer. Ze kwamen eraan. En ze hadden niet eens haast. Lachend en dollend kwamen ze haar kant op slenteren. Ellen zwaaide dat ze moesten opschieten, maar ze liepen er geen meter harder om.

‘Tjongejongejonge’, mopperde Ellen, toen ze er eindelijk waren. ‘Schiet toch eens op! We komen nog te laat. Normaal hadden we allang op de fiets gezeten.’

‘Maar het is niet normaal, het is anders’, lachte



Kato. 'We hoeven niet meer dat hele eind te fietsen.'

'Het is maar vijf minuten lopen', zei Eline.

'Geen stress,' suste Yelien, 'dat is nergens voor nodig.'

Ellen zweeg. Ze hadden gelijk. Ze had zich druk gemaakt om niets.

'Ik heb me gewoon in de tijd vergist,' gaf ze toe, 'maar ik heb echt geen last van stress.'

Emma zuchtte hoorbaar. 'Ik wel. Ik vind het toch echt spannend nu we voor het eerst naar die nieuwe school gaan.'

Ellen sloeg haar arm om Emma heen. 'Kom, als we doorlopen, kunnen we een mooie plek naast elkaar krijgen.'

'*No fear*', troostte Yelien.

Emma keek om. 'Hoezo, *no fear*?'

'Dat staat op het flesje van Twinky', legde Yelien uit. '*No fear oil*. Als er in december zoveel vuurwerk wordt afgeschoten, is hij op van de zenuwen. Dan ligt hij te trillen onder de kast. Papa geeft hem van tevoren druppeltjes om rustig te worden: *no fear oil*. Toen hij een weekje in het hondenhotel ging logeren, kreeg hij die druppels ook.'

'Ging Twinky op vakantie?' riep Kato uit. 'En nog wel in een hotel!'

Yelien schoot in een lachstuipt. 'Nee, wij gingen een weekje weg. En Twinky kon niet mee. Dat

vóelde hij gewoon. Een week van tevoren liep hij al te piepen. Zo zielig. Toen heeft papa hem die druppeltjes ook gegeven.'



'Ik kan ook wel wat *no fear*-druppeltjes gebruiken', zuchtte Emma.

'Ze zijn voor honden', zei Yelien.

'Jij hebt echt geen druppeltjes nodig', vond Ellen. Ze klonk een beetje streng. 'Die nieuwe school is super en intussen ook niet helemaal nieuw meer. We hebben iedereen al een keer gezien.'

'Bijna iedereen', protesteerde Emma zwakjes.

'Twee of drie klasgenoten waren er niet bij toen.'

'Emma toch!' Ellen klonk alsof haar geduld op begon te raken en dat was niets voor haar. 'Bijna de helft van onze oude klas zit samen met ons in die nieuwe klas. Dus die ken je allemaal al.'

'En mevrouw Peeters is er ook', suste Kato. 'We hebben zelfs onze eigen juf.'

'Wel jammer dat Charlotte ook bij ons in de klas zit', vond Eline. 'Als ik lang in haar buurt ben, kan ik ook wel wat *no fear*-druppels gebruiken.' 'Charlotte kan het ook niet helpen dat ze zo is', zei Ellen. Heel even klonk ze serieus, maar meteen verscheen er een brede lach op haar gezicht.

Eline haalde de schouders op. 'Ze is zo egoïstisch. En ze loopt altijd op te scheppen met haar reizen en haar kleren.'

Ellen, Yelien, Emma en Kato schaterden het uit.

Eline keek hen niet-begrijpend aan. ‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’

‘Nee hoor’, zei Ellen. ‘Het is grappig wat je zegt. Zelf heb je toch ook altijd de mooiste kleren van ons allemaal? En hoe vaak per jaar ga jij met je papa op reis? Heel vaak toch? Je bent bijna elke vakantie in Italië, bij de vriend van je vader. Vorige week was je nog een paar dagen in Parijs.’ ‘Je wilt toch niet zeggen dat ik net zo ben als Charlotte?’ riep Eline uit.

‘Natuurlijk niet’, zei Ellen rustig. ‘Anders zat je niet in ons clubje. Jij kunt er niks aan doen dat je vader je verwent met kleding en reizen en Charlotte kan daar ook niks aan doen. Er is wel een groot verschil: jij bent onze vriendin en Charlotte niet.’

‘Ze doet altijd zielig’, vond Emma.

‘Ze is gewoon zielig’, zei Ellen.

‘Ik toch niet?’ vroeg Eline.

‘Gelukkig niet’, lachte Ellen.

Opeens stonden ze op het schoolplein. Het was maar een kippeneindje lopen door het park. Ellen keek in het rond. ‘Het is helemaal niet druk.’

‘Zie je wel, we zijn te vroeg’, grapte Yelien. Ook zij keek om zich heen.

Ellen zag het. ‘Zoek je Dunky? Ik bedoel Kareem?’

Yelien bloosde. Kareem was er nog niet.

‘Wel jammer dat hij niet bij ons in de klas zit’, zei Eline.

‘Echt niet’, antwoordde Yelien. ‘Het is beter zo. Ik zou niks van de lessen meekrijgen en alleen maar verliefd naar Kareem staren.’

De dubbele deuren zwaaiden open.

‘We mogen naar binnen’, zei Ellen. ‘Kom gauw, dan zoeken we een plekje naast elkaar.’

‘En helemaal achteraan’, zei Kato vlug.

